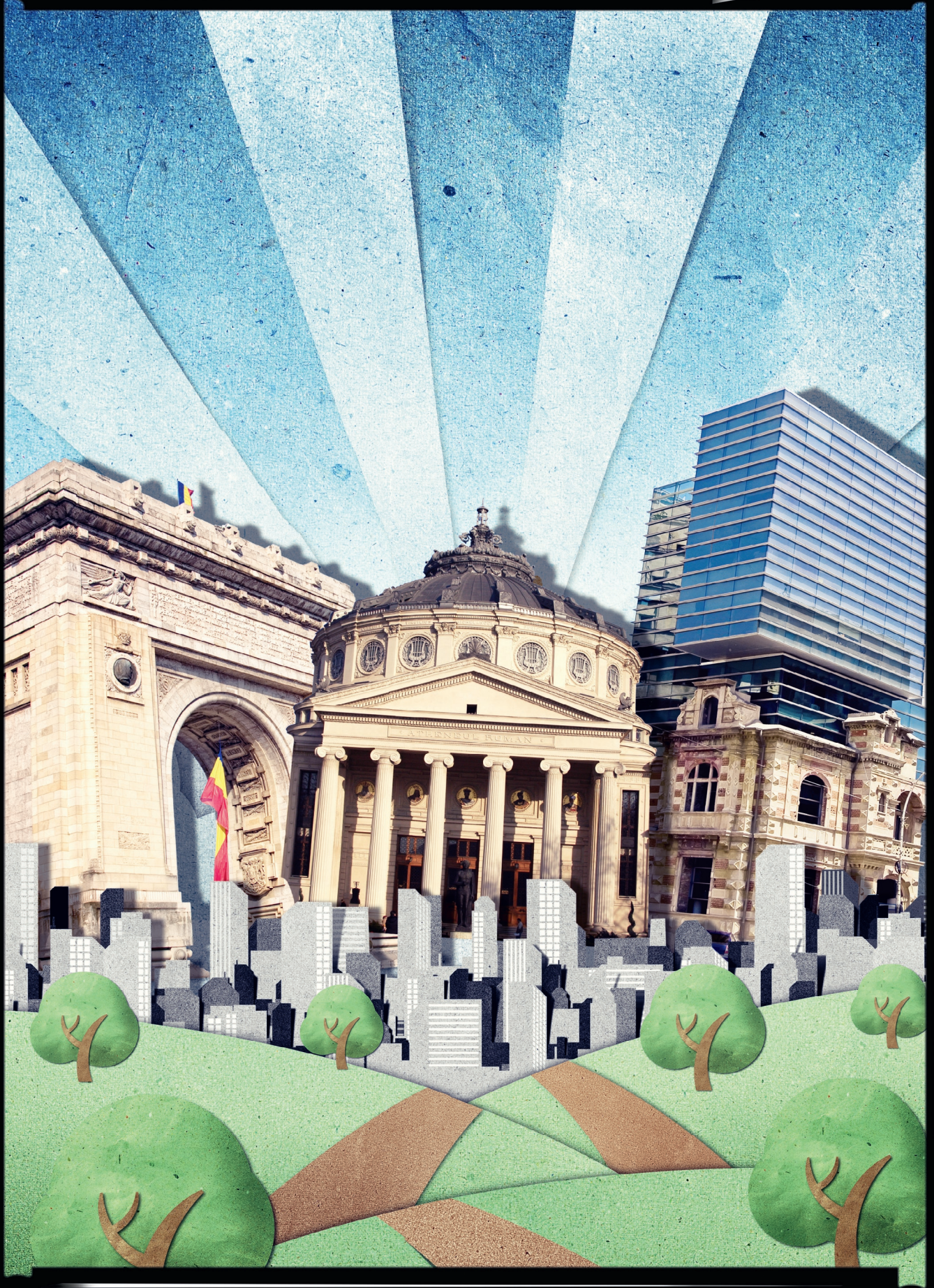

BUCUREȘTIUL MEU

Îl iubim și îl detestăm deopotrivă, dar nu putem pleca prea departe fără să ni se facă dor de tot mozaicul lui de contrarii, la care turiștii ridică ochii cu laude pe care rareori le-am împărtăși. Pentru a lămuri relația complicată pe care o avem cu toții cu Bucureștiul, am provocat personalități din toate mediile, de la arhitectură, avocatură și business la banking, regie sau sport, să ne dezvăluie bucata lor preferată de Capitală.

de Diana-Florina Cosmin

VLAD EFTENIE

Arhitect și asistent la Universitatea de Arhitectură și Urbanism Ion Mincu din București, Vlad Eftenie este și un „connoisseur” al fotografiei urbane. A studiat la Montpellier și Lyon, a avut expoziții personale la Berlin și Lisabona și este înscris la doctorat cu tema „Fotografia ca mijloc de investigare în planul imaginii urbane”. În 2011, a fost premiat în cadrul concursului internațional de fotografie CBRE Urban Photographer of the Year.

FOTO: ARHIVA PERSONALĂ

ecția introductivă de artă fotografică de la New York School of Photography începe cam așa: „Nu căutați cu orice preț instantanee exotice pentru că, invariabil, cele mai reușite subiecte de fotografie le veți găsi pe o rază de zece kilometri în jurul casei voastre”. „Sigur...”, am exclamat cu toții, condescendent, visând cu ochii deschiși la viitoarele noastre fotografii panoramice din Kenya sau Marea Barieră de Corali. Și, în ciuda timpului care a așternut praful peste hobby-ul meu fotografic, acea propoziție, mai mult o lecție de viață decât de fotografie, mi-a rămas întipărită în minte: cele mai minunate descoperiri se fac în imediata noastră apropiere, prin tot

talmeș-balmeșul de banalități și lucruri de care ne-am plictisit încă dinainte să apucăm să le cunoaștem.

La mulți ani după New York, l-am cunoscut, la București, pe **Vlad Eftenie**: arhitect de succes, asistent UAUIM și specialist în fotografie urbană. La o masă la care cei mai mulți dintre noi eram corporatiști cu un puternic dor de ducă din Capitală, Vlad, proaspăt întors de la Paris, vorbea cu patos despre „poezie urbană”, „mici banalități încântătoare” și „ambianță plină de farmec”. Și, de neconceput, nu se referea la Paris, ci la București. Ba chiar mai mult, în isteria de claxoane și de nervi întinși la maximum, arhitectul găsisese un refugiu imbatabil: traseele poetice ale Capitalei, în creație proprie.

Deși este bucureștean, poeziile urbane ale lui Vlad au început abia din 2005, pentru că, născut și crescut în Drumul Taberei, avea o relație complicată cu centrul. „Era ceva îndepărtat, care implica o deplasare, aproape o călătorie, pentru cei care nu erau «de-ai centrului»” își amintește el. Odată cu descoperirea pasiunii pentru fotografie a apărut și pofta de a-și cunoaște propriul oraș: cu harta în buzunar, explorându-l fără să-l judece, doar punându-și întrebări. Multe întrebări. „Îmi place Bucureștiul care mă face să mă întreb cum se trăia pe vremuri,” explică el, amintind de Grădina Icoanei și străduțele din jurul ei, în special Dumbrava Roșie, unde s-au păstrat clădiri minunate care au aparținut, cândva, doamnelor de onoare ale reginei. Cu doi ani în urmă, meritele sale de artist de promenadă

Strada Franceză (2008). Duetul fotografic realizat de Vlad Eftenie surprinde același cadru în două momente temporale diferite. În toată perioada restaurării Centrului Vechi, Vlad a fost prezent zilnic „la datorie”, cu aparatul foto, ținând un jurnal fotografic al transformării străzilor istorice ale Capitalei.

au fost recunoscute oficial de rectorul Universității de Arhitectură, care i-a dat pe mână un invitat special din afara țării, aflat la o vârstă venerabilă. Vlad l-a urcat în mașină și-a spus doar atât: „Imaginați-vă că fereastra este un televizor pe care se derulează imagini. Nu vă spun dacă sunt bune sau rele, eu vi le arăt și dvs. trageți concluzia”. Programul TV, ca un platou de gustări de toate tipurile, a inclus un cartier de anii '50-'60 (Drumul Taberei), un cartier interbelic (Cotroceni), o mostră de zgomot din centru și o promenadă în zona rezidențială din Primăverii și Floreasca. Nu mi-e greu să înțeleg de ce profesorul străin a plecat încântat: fără a fi didactic, Vlad reușește să te facă părtaş la povestea orașului, iar traseele lui pun chiar și locurile nespuse de familiare într-o lumină nouă.

Bucureștiul trebuie privit, compătimit uneori și, mai ales, înțeles în bățăliile lui zilnice. Ca și cum ai încerca să descifrezi o persoană care ți-a fost dintotdeauna puțin antipatică, dar care, într-un singur moment, își dezvăluie o altă latură care te face s-o plăci puțin. Poate chiar să ajungă să-ți fie dragă. „Bucureștiul își șterge urmele” explică Vlad. „nu are grijă de el însuși”. Sau mai bine zis oamenii care îl locuiesc nu-l încurajează să aibă grijă de el. Stau dovadă clădirile, trotuarele și străzile care se schimbă peste noapte. Una dintre fotografiile preferate ale lui Vlad este, de fapt, un duet, surprins în două momente temporale diferite. Primul: o veche Blănărie din Centrul Vechi și doi bărbați care joacă table pe trotuarul din față. Al doilea moment temporal: aceeași Blănărie, în fața căreia nu mai există

Neavând prea multe locuri de popas, Bucureștiul nu prea te poartă să te oprești, ci mai curând te îndeamnă să mergi în continuare, ca și cum te-ai afla într-un tranzit continuu.

trotuar, doar șanțuri, însă bărbații sunt tot acolo, jucând table. „Noi, arhitecții, învățăm că zidurile decantează memoria orașului” afirmă el. În București, însă, „zidurile pică, iar oamenii rămân să discute despre ceea ce a fost cândva”.

Toate traseele lui Vlad pornesc de la Ateneul Român, locul său preferat, prin care trece cel puțin o dată pe zi. Dincolo de istorie și de arhitectura ordonată, simte că are o energie aparte și este printre puținele locuri de popas din București, alături de fântânile de la Universitate, treptele de la Național sau zona BNR din Centrul Vechi: „Bucureștiul nu prea te ȋmbie să stai, ci te ȋndeamnă să continui să mergi, ca ȋntr-un tranzit continuu”. Are ȋn plan, pentru primăvara viitoare, o carte care să reunească

FOTO: SORIN STANA

în formă coerentă toate traseele sale poetice, vorbind nu doar despre clădiri, ci și despre viața cuprinsă între ele. „Niciun ghid al Bucureștiului nu are poze cu oameni, doar cu străzi pustii” explică el. Conceptul său va avea câte ceva din după-amiaza noastră de toamnă: va implica mirosuri, arome, viață umană. Stând pe o bancă de la Grădina Icoanei, îmi arată cu degetul spre strada Toamnei. „E într-o curte de aici o rulotă veche. De câte ori trec pe acolo, mă uit și locul acela îmi șoptește ceva, îmi trezește o curiozitate”. Chiar dacă majoritatea oamenilor nu ar băga în seamă o rulotă uitată de vreme, pentru Vlad acea carcasă de fier e mai degrabă o metaforă: orice loc e frumos atât timp cât reușește să te facă să te mai miri, să te mai întrebi, să te mai minunezi, din când în când. Și, în fond, de ce ar fi o rulotă veche mai puțin emoționantă decât o casă memorială sau un muzeu? A făcut experimentul cu studenții lui de la facultate și toți au fost uimiți de faptul că, poate pentru prima oară, le-a plăcut un pic mai mult Bucureștiul. „Cineva îmi spunea, de-mulț, că Bucureștiul nu are o caracteristică anume” își amintește Vlad. „Dar poate tocmai astea e caracteristica orașului: faptul că pare că nu are una”. Zâmbește șmecherește și îmi mărturisește un vis mai vechi: nu e realizabil deocamdată, dar ar putea fi un mod de a privi Bucureștiul altfel. De sus. Nu condescendent, ci complet. „Suntem orizontali, trăim într-un oraș plat, în care nu ai unde să te urci să-ți vezi orașul de la înălțime”. Toate marile capitale au punctele lor de observație, în schimb Bucureștiul nu are unul „oficial”. O idee ar fi un program care, măcar pentru o perioadă limitată de timp, să dea acces publicului pe niște terase ale clădirilor mari: BCR, Cocor, BRD. „Pare un fleac, dar când privești orașul de sus te raportezi altfel la el, pui în perspectivă locul tău în mecanismul lucrurilor”.

Regizora **Chris Simion** înțelege prea bine mecanismul înălțimilor care dau noi perspective, pentru că trupa sa de teatru independent, D'AYA, și-a găsit ca prim spațiu de expresie Terasa La Motoare de la Teatrul Național. Ulterior, petrecerea festivalului de teatru independent Undercloud s-a ținut pe terasa clubului Fabrica, care a devenit, astfel, unul dintre locurile sale preferate. „Aici am senzația de fîresc, de libertate,

Bucureștenii sunt prea orizontali. Dacă am putea privi cu toții orașul de sus, din când în când, ne-am raporta altfel la el și am pune în perspectivă propriul nostru loc în geografia lucrurilor.

CHRIS SIMION

Regizor și scriitoare, Chris Simion a înființat în 1999 Compania de Teatru D'AYA, al cărei președinte onorific este Pascal Bruckner. Ultima sa carte, „Ce ne spunem când nu ne vorbim”, este structurată ca o poveste în două volume, doar cel dintâi fiind disponibil în format fizic. Al doilea este reprezentat de o piesă de teatru, pusă în scenă La MUSE - Teatrul de pe Lipscani.

VALERIA & STEVEN VAN GRONINGEN

Valeria Răcilă van Groningen a fost campioană națională la canotaj și medaliată la regate internaționale. Datorită sportului și-a cunoscut soțul, în urmă cu aproape 30 de ani. Steven van Groningen, președintele Raiffeisen Bank România, făcea parte în anii '80 din lotul național de canotaj al Olandei. Cei doi nu s-au retras cu adevărat din sport niciodată și se străduiesc să schimbe mentalitatea românilor în privința nevoii de mișcare.

de normalitate, pe care o găsești greu în realitatea zilelor noastre" explică ea. Coborând cu picioarele pe pământ, un alt loc special este Sala Toma Caragiu de la Teatrul Bulandra, unde a văzut primul spectacol din viață („Cântec despre mine însumi”, cu Florian Pittiș), unde și-a pus în scenă prima reprezentație din studenție („Pescărușul Jonathan Livingstone”) și unde a montat, ca regizor cu diplomă, una dintre piesele sale de suflet: „Oscar și Tanti Roz”, după un text de Eric-Emmanuel Schmitt.

Și pentru doi avocați, înălțimile sunt o sursă de inspirație. **Francisc Peli** (partener PeliFilip) și **Ariana Lăța** (Lăța&Associates) au, separat, câte o relație interesantă cu locurile care dau perspectivă Bucureștiului. Pentru Francisc Peli, farmecul Capitalei sălășuiește chiar și în clădirile de birouri, cum ar fi complexul City Gate pe care îl numește „copilul lui imobiliar”. De la etajul 18, pe terasa Lounge 18, Peli privește tumultuosul București și, orice traseu ar alege, e imposibil să nu treacă pe lângă unul dintre proiectele sale de portofoliu. „Nu este, totuși, un oraș în care locuiești de dragul orașului, ci mai degrabă un loc gri cu pete verzi, acceptabile”.

Pentru Ariana, înălțimile Bucureștiului nu au legătură cu profesia, ci cu viața de după job. Locul său preferat este terasa hotelului Residence - Cerisier, din zona Domenii. „Dacă vin singură, iau cu mine o carte, fie una despre hărți vechi, fie un roman modern”. Hărțile vechi se numără printre pasiunile avocatei, prin intermediul cărora a regăsit bucăți de România peste tot în lume, inclusiv într-un anticariat din Hawaii, de unde a cumpărat o hartă a Daciei, schițată pe pergament. Deși era realizată stângaci și avea doar câteva puncte clar localizate, unul era chiar Peștana Jiu, locul său de origine. „Nu există coincidențe”, zâmbește ea. Văzut de sus, și Bucureștiul pare o imensă hartă 3D, iar Ariana are o certitudine: „Frumusețea se găsește indiferent de gropile din drum, de sutele de mii de mașini sau de clădirile urâte”.

Adesea sunt frumuseți mărunte, precum un pahar cu limonadă de mentă, o porție de tabouleh și o după-amiază de vară la peste 30 de grade privind Bucureștiul de sus. Știe că sunt oameni care nu mai reușesc să vadă

Fie că este vorba despre o clădire din sticlă, conviețuind cu o casă interbelică, sau de un bloc vechi cu scară de incendiu ca în America, Bucureștiul este un oraș în care nu te plictisești prea ușor.

FOTO: SORIN STANA

frumusețea trecută a Micului Paris și uneori se întrebă, în glumă, dacă nu cumva a furat ea toate lucrurile frumoase și le-a îngrădădit în viața ei. „Dacă vrei, recunosc”, zâmbește ea, larg, cu limonada de mentă în față, „Toate frumusețile din lume sunt ale mele”.

Arhitectul jumătate român, jumătate libanez **Hamid Nicola Katrib** nu cere chiar „toate frumusețile” din lume, nici măcar din București, dar una singură și-ar dori-o cu ardoare: casa Miței Biciclista, așezată vis-à-vis de Biserica Amzei, în locul lui special din București. Între Calea Victoriei și Piața Amzei, e greu de crezut că ar putea exista o oază de liniște în care claxoanele nu se mai aud atât de tare și unde ajungi să te simți ca într-o nuvelă fantastică de Eliade: treci strada și e deja alt secol. O plimbare de câteva minute accentuează senzația, mai ales când Hamid încearcă să recompună, în minte, imaginea de odinioară a casei care îl fascinează. „Când trec seara pe aici, sunt câteodată geamurile deschise și se văd niște șeminee superbe de marmură”. Revede casa în fiecare duminică, la ieșirea din Biserica Amzei (preferata lui din București, unde cântă și un cor de la operă) și mai adaugă, de fiecare dată, încă un detaliu la schița lui imaginară. „Mi-aș dori să pot s-o renovez cândva și să-i redau strălucirea de altădată”.

Oaza atemporală a lui Hamid e doar o bucătică din povestea Bucureștiului, pe care creatoarea de modă **Ingrid Vlasov** o privește cu duioșia meritată de Micul Paris de pe vremuri. Pentru că viața ei se petrece mai mult în „marele” Paris, Bucureștiul rămâne un cotlon al nostalgiilor: locul în care și-a întâlnit jumătatea, locul în care s-a născut fetița ei, locul primelor prezentări de modă. Poate și de aceea, Bucureștiul ei contrastează cu cel al claxoanelor și al nerăbdărilor noastre zilnice: „Pentru mine, este romantic, plin de florărese, de clădiri minunate, de oameni deosebiți, de parcuri cu povești, străduțe cu istorie, biserici vechi și femei frumoase”. O enumerare care ar putea continua, dar pe care Ingrid o încheie, dintr-o suflare, cu o sentință care cuprinde totul: „Bucureștiul miroase a tei, iar asta îmi place și mă inspiră cel mai mult”.

Ali Ergün Ergen, CEO al Băneasa Developments (dezvoltatorul Băneasa Shopping City) se află în România de 13 ani și a urmărit Bucureștiul în evoluție: în perioada în care se pregătea să construiască București Mall, zona Unirii era polul de interes al capitalei. De la an la an însă, acesta și-a cedat supremația în favoarea zonei de nord, unde Ergen a ajuns

HAMID NICOLA KATRIB

Jumătate român, jumătate libanez, arhitectul Hamid Katrib s-a născut la Bacău și a studiat în Liban. În 2006, a venit în România pentru un proiect punctual, hotărând să rămână pe o perioadă nedeterminată. Deși a renunțat la clienții săi cu ștaif (fețe regale care veneau cu avionul privat pentru a alege între două schițe) pentru un cabinet în București, Hamid nu regretă niciun moment pasul făcut.

Între Calea Victoriei și Piața Amzei există o oază de liniște în care claxoanele nu se mai aud și unde ajungi să te simți ca într-o nuvelă fantastică de Eliade: treci strada și e deja alt secol.

ARIANA LĂȚA

Ariana Lăța a practicat avocatura în Statele Unite ale Americii înainte de a-și deschide propriul cabinet în Capitală. Anul acesta, se ocupă și de organizarea, la București, a campionatului mondial de Karate Ashihara, la care vor participa o serie de personalități din lumea artelor marțiale, inclusiv nepotul lui Ashihara însuși. Este prima oară în istorie când competiția are loc în afara Danemarcei, țara cu tradiție în organizarea campionatului.

Frumusețea se găsește indiferent de gropile din drum, de sutele de mii de mașini sau de clădirile urâte. Poate fi și o limonadă cu mentă băută într-o după-amiază de vară, în timp ce privești Bucureștiul de sus.

să și locuiască în prezent. Acolo se află și cele mai multe dintre restaurantele sale preferate - cum ar fi Casa di David - dar locul care îl fascinează dintotdeauna rămâne zona bulevardului Kiseleff: „Are un farmec aparte și îmi pare diferit de fiecare dată”.

Zona de nord a Capitalei pare a fi un magnet pentru expații Bucureștiului. Și **Ronald Binkofski**, General Manager Microsoft România, are localurile sale preferate, ambele în zona Clubului Pescariu: Trattoria „Il Calcio” și „Chez Toni”. Acolo își petrece cea mai mare parte a timpului liber, mai ales iarna: „Sunt locurile care îmi amintesc de primele mele zile în București”.

FOTO: SORIN STANA

Pentru **Steven van Groningen**, președinte Raiffeisen Bank, nostalgiile începutului se leagă de zona Lipscani: „În 1993 lucram la BNR și am văzut zona în evoluție, de la magazinele mici de pe vremuri la viața de noapte din prezent”. Pentru cunoscutul bancher și pentru soția sa, cunoscuta sportivă **Valeria Răcilă van Groningen**, Bucureștiul este o sumă de mici oaze de viață sănătoasă: piețelele cu produse autohtone aduse de țărani, Herăstrăul pentru alergat câte zece kilometri pe zi și, proiectul lor de suflet, traseul Maratonului Internațional București din octombrie (startul se va da din fața Palatului Parlamentului, spre Piața Coșbuc, întoarcere pe lângă Dâmbovița, Calea Victoriei și înapoi, pe firul apei, către Parlament). Dincolo de importanța mișcării pentru sănătate, cei doi susțin ideea maratonului ca mod de promovare a Bucureștiului: „Și noi alergăm la maratoane din alte țări și întotdeauna componenta turistică e nelipsită” explică Steven. Pe 9 octombrie, Valeria se va ocupa de organizare, iar din familia van Groningen vor alerga doar Steven și unul dintre fiii cuplului, venit special din Olanda pentru a participa la maraton.

Născut în Bonn și crescut în Berlin, un alt expat, **Marco Schulz**, conduce BMW Group România din 2010 și are deja locurile lui de suflet, care compun un top pe cât de

FOTO: SORIN STANA

inedit pe atât de surprinzător. Punctul comun rămâne, însă, același: istoria din culise. Primul loc este o cafenea liniștită din centru, Reader's Cafe, deschisă într-un complex rezidențial construit pe scheletul unei foste tipografii. „Îmi place îmbinarea între vechi și nou, pentru că dă personalitate locului” explică el. Lipscaniul este un alt loc pe lista lui de preferințe, dar și două cimitire cu tradiție, Bellu și Cimitirul Eroilor Revoluției. Bellu îi aduce aminte de Père Lachaise din Paris și îl fascinează monumentele vechi sau poveștile personalităților îngropate acolo. Cu doar o zi înainte de interviu, în timp ce vizita cimitirul, numele unui colonel din primul Război Mondial i-a captat privirea și l-a căutat, instantaneu, pe Wikipedia. „E un loc unde găsești multă inspirație din trecut,” rezumă el. Cât despre Eroii Revoluției, acolo motivele sunt personale: „Acei copii căzuți la Revoluție erau de vârsta mea și îmi amintesc bine momentul căderii Cortinei de Fier”. Pe atunci, în efuziunea momentului, Schulz își dorea să vină în România și să fie prezent la evenimentele din '89, dar a fost temperat de familie și prieteni. A ajuns, în schimb, 20 de ani mai târziu, martor la un alt tip de revoluție, cea a mentalității. „România și Bucureștiul au o problemă de marketing,” zâmbește el. „Acest oraș are mai mult potențial decât cred cei care locuiesc în el”. Deși românii au transformat critica - ba chiar cârcoteala - într-un mod de viață, ca observator din afară, Schulz i-ar sfătui să fie puțin mai patrioți. Pentru că, fie că e vorba de o clădire din sticlă conviețuind armonios cu o casă interbelică sau un bloc vechi cu scară de incendiu ca-n America, în București nu te plictisești prea ușor. „Iubesc Berlinul, e un oraș superb, dar uneori devine plicticos în perfecțiunea lui,” concluzionează Schulz. „În schimb, Bucureștiul mă surprinde de fiecare dată”.

Aceeași pasiune pentru istorie o împărtășește și femeia de afaceri **Thea Haimovitz**, proprietara Laboratoarelor Thea. La demolările din zona Buzzești, care fac loc noilor proiecte urbane ale Capitalei, Thea a fost impresionată de povestea vechiului hotel Marna, de pe strada Berzei, și a făcut o cerere scrisă către primărie pentru a cumpăra pietrele și a-și

MARCO SCHULZ

Marco Schulz este directorul general al BMW Group Romania, importatorul BMW și Mini pe piața locală, din septembrie 2010. Originar din Bonn, Schulz a locuit și a studiat în Berlin, petrecând și o bună perioadă de timp în Beijing. Pentru că îl fascinează istoria și contrastele care dau culoare fiecărei țări în parte, s-a integrat ușor atât în cultura orientală cât și în realitatea est-europeană.

Capitala are o problemă de marketing, dar potențialul său pe termen lung este mult mai mare decât au impresia bucureștenii. Rămâne un loc care reușește să surprindă de fiecare dată.

FRANCISC PELI

Francisc Peli, partener în cadrul cabinetului de avocatură PeliFilip, este originar din Brașov, iar Bucureștiul i s-a părut, inițial, destul de „neprietenos”. Cariera avocatului imobiliar s-a construit chiar de la începuturile clădirilor office moderne din București, odată cu Opera Center. Timp de peste patru ani a fost implicat în negocierile care au „crescut” City Gate, un proiect de peste 100 de milioane de euro, pe un teren inițial concesionat unei companii grecești.

face un gard în curte. „M-au trimis să le iau de la groapa de gunoi” povestește femeia de afaceri, actualmente stabilită în Israel. „Și m-am dus”. Acum, o bucată din istoria Bucureștiului de secol XIX se regăsește într-un gard de piatră de pe strada Theodor Aman, pe lângă care bucureștenii trec fără să-i bănuiască povestea. „Cred că succesul se clădește pe respectul dovedit față de trecut”, își justifică gestul Thea.

Expații Bucureștiului pot lesne vorbi despre diferențele dintre orașele „așezate” și surprizele Capitalei noastre. Vlad Eftenie despre cum Ateneul lui drag pare și mai magic în zilele festivalului Enescu. Soții Groningen despre cum poți cunoaște orașul alergându-l zilnic. Totuși, nu mă pot gândi la București fără să-l asociez unui experiment făcut, în urmă cu doi ani, de un antreprenor român care trăiește de 20 de ani în Germania. **Răzvan Olosu**, proprietarul companiei de tehnologie Novero, și-a adus echipa multiculturală la București cu ocazia Festivalului Enescu din 2009. După ce au bifat probabil multe din poeziile turistice lui Vlad Eftenie - Grădina Icoanei, Ateneul, Centrul Vechi - Olosu a demarat un exercițiu care să-i scoată din inerția orașelor iritant de perfecte în care și-au trăit viețile. În fiecare zi, în drum spre Ateneul Român, echipa Novero a trecut semaforul de pe strada Batiștei...pe culoarea roșie. Nu a fost

FOTO: SORIN STANA

O bucată din istoria Bucureștiului de secol XIX se regăsește într-un gard de piatră de pe strada Theodor Aman, pe lângă care bucureștenii trec fără să-i bănuiască povestea.

un gest hazardat, ci dimpotrivă, unul analitic și de perspicacitate: privești ce vine din dreapta, ce vine din stânga, apoi calculezi cu ce viteză trec mașinile și cât de repede trebuie să te miști. Ideea i-a venit lui Olosu văzându-i pe vecinii săi din Düsseldorf în timp ce așteptau cinci minute în fața unui semafor, în miez de noapte, pe o alee pe care se circula cu 30 de kilometri la oră. „Noi,

românii, trăim cu incertitudinea și învățăm să ne adaptăm din mers la întâmplări, orașe, contexte, multe nu tocmai prietenoase” își explică el mica lecție „made in Romania”: „În viață, nu nimerim semafoarele doar pe culoarea verde”.

Bucureștiul nu are grijă de el, spune Vlad Eftenie. Nu avem noi suficientă grijă - sau încredere - în el, crede Marco Schulz. Micul experiment al lui Răzvan Olosu ne aduce la un consens: știm să trăim cu teama, să ne adaptăm, să strângem din dinți, să supraviețuim orașului, dar nu să conviețuim cu adevărat cu el sau să-i acordăm șansa de a ne surprinde. Toți oamenii speciali pe care i-am cunoscut pentru acest articol mi-au dovedit că Bucureștiul e un oraș de care te poți îndrăgosti măcar un pic. La prima, la a doua sau chiar la a o mia vedere. Și, cine știe, ar putea fi începutul unei prietenii frumoase... ■

La acest articol au mai contribuit Raluca Bâra-Iacob și Ionuț Bonoiu.